

Nečekaný dar

Jana Ilčíková

„Chcete si to nechat?“ ptal se mě gynekolog, když mi potvrdil první, druhé a za pár let i třetí těhotenství. Vždycky stejná otázka.....chcete si „to“ nechat????

Zprávu o prvním těhotenství jsem uvítala s obrovskou vděčností vůči Bohu, který nám konečně požehnal.... druhé dítě, které se ohlásilo rok po prvním nás trošku zaskočilo a třetí těhotenství bylo zcela neplánované. Právě jsem se chystala po šestiletém kolotoči domácích prací na mateřské do zaměstnání. Dokonce jsem dostala místo blízko bydliště - další těhotenství jsme rozhodně neplánovali. Dlouho jsem to nemohla přijat.

V souvislosti s narozením dalšího dítěte mě napadaly samé obavy, starosti: přijdu o práci a já se tolik těšila mezi lidmi, nezvládnou další porod -ty dva předcházející mě daly pořádně zabrat, zase se nevyspím a budu nervózní už na tři děti..... I když mám oporu v manželovi, který mně pomáhá, byla jsem plná strachu, pochybností, nedůvěry...

Do zaměstnání jsem sice nastoupila, ale jen na krátkou dobu.

Potom začaly zdravotní problémy: nejdřív mi vyšel pozitivní test na Downův syndrom (následný ultrazvuk našťastí žádné postižení nepotvrdil), ambulantně mě léčili na plicním nějaký zánět, měsíc jsme brala antibiotika, poměrně často jsem navštěvovala i transfuzní oddělení, byla jsem pořád šíleně unavená a stále plná obav a strachu z blížícího se porodu.

Pátrala jsem, kteří svatí jsou ochránci těhotných maminek a přimlouvají se i za šťastný porod. Zjistila jsem, že za tyto záležitosti se zvláště přimlouvají svatý Norbert, sv. Antonín Paduánský, sv. Jana Františka de Chantal a také sv. Luitgarda z Tongernu. Začala jsem bombardovat nebe. Chtěla jsem si to pojistit u všech a neustále prosila: Jste v nebi, máte velikou moc, prosím Vás pomozte mi všechno zvládnout, když to ještě nemůžu přijat s radostí.

A navíc jsem zapojila i Matku Boží, aby mi vyprosila aspoň kousek té důvěry, že všechno, co nám Pán posílá, je vždycky pro nás to nejlepší, i když se nám zdá, že nám to zrovna kříží plány a komplikuje život. V nějakém časopisu jsem našla kontakt na sestřičky z Doksan, které nabízejí svou modlitbu těhotným ženám. Hned jsem jim napsala a poprosila je o duchovní pomoc. Obratem mi od sestřiček přišel velmi povzbudivý dopis, kde mě ujišťovaly o svých modlitbách a mimo jiné napsaly, že Pán nám dává podle naší důvěry.

A Bůh slyšel! Získala jsem do srdce hluboký pokoj a klid, několik týdnů před porodem zmizely všechny strachy a obavy. Opakovala jsem si slova jednoho moudrého muže: Bůh nám dá v každé situaci dostatek síly, abychom ji zvládli. Nedá nám ji ale předem, to proto, abychom spoléhali na Něho a ne na sebe!

A já jsem tu sílu na porodním sále dostala, stejně jako v následujících dnech.

Dvacátého března před pěti lety přišlo na svět krásné černoooké děvčátko a já jen s tichou vděčností zažívám, jak nám naše třetí dítě prozářilo život, kolik radosti a štěstí nám do něho vneslo.

Proto bych chtěla z celého srdce poděkovat Pánu Bohu: Bože, Dárce života, děkuji Ti za život Johanky Marie, kterou jsi nám tak neplánovaně poslal do naší rodiny a prosím o odpuštění za to, že jsem nemohla hned s radostí Tvou vůli přijat. I když se modlím BUĎ VŮLE TVÁ, někdy to moc upřímně nemyslím. Děkuji Ti, jsi Moudrý! Díky Tobě pokorná, statečná Matko za Tvou přímluvu a prosím, provázej naše děti celým jejich životem, buď blízko, když mé děti bude ohrožovat zlo v jakémkoliv podobě a dej jim pocítit Tvoji moc a lásku. Díky Tobě sv. Norberte a všichni svatí, kteří nás doprovázíte a prožíváte s námi naše boje, starosti a jste připraveni nám pomáhat. Dík, drahé sestřičky, že naše Johanka má ve Vašich srdcích místo i po šťastném porodu, že máte její fotku v albu spolu se stovkami jiných dětí, kterým jste promodlily šťastný příchod na tento svět.

Nedávno jsme onemocněli nějakou virózou a v neděli na mši svatou jsme poslali jenom dvě starší holky, které byly zdravé. „Po kostele hned domů, nikde se nezdržujte,“ připomínala jsem devítileté Kristýnce a jedenáctileté Ladce. Obě holky svorně přikývly.

Blížilo se poledne a naše děvčátka pořád nikde. Už jsem starostlivě vyhlížela z okna, kde se mohly tak dlouho zdržet, když jsem je v dálce zahlédla.

„Kde jste se toulaly,“ začala jsem vyčítavě.

„Mami, mami,“ předháněla jedna druhou, když mi sdělovaly, co je zdrželo.

Pan farář po mši svaté vyhlásil, že se budou na fáře zapisovat úmysly na mše sv. na měsíc březen. A naše dívenky si okamžitě vzpomněly, že v březnu se stalo něco důležitého, vystály řadu a daly zapsat 16. března úmysl mše svaté za svou sestřičku Johanku, která se dožije letos pěti let!

Půjdeme poděkovat, za ten nečekaný dar, který nám Pán Bůh do naší rodiny poslal.